

РЕШЕНИЕ

№ 1234

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Малоселска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Мария Малоселска Въззивно гражданско дело
№ 20211100510880 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 20139029/15.06.2021 г. по гр. д. № 18877/2020 г. на Софийски районен съд, 88 състав, Агенция "П.И." е осъдена да заплати на ЗАД „А.“ АД на основание чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./ вр. чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 4230,23 лв. – главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № 10015030128589 по застрахователна полица № 0307K6003979807 от 16.04.2015 г., за причинени щети на автомобил марка „Инфинити EX30д“, рег. ****, в резултат на настъпило пътно-транспортно произшествие на 07.09.2015 г. на републикански път III-181, поради попадане на автомобила в необезопасена и необозначена дупка на пътното платно, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба /19.05.2020 г. – датата на пощенското клеймо/ до окончателното погасяване, сумата от 1287,87 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 19.05.2017 г. – 18.05.2020 г. както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 651.46 лв. – разноски за производството по съразмерност.

Срещу решението в посочената част е подадена въззивна жалба от ответника, с която са заявени оплаквания за неправилност и необоснованост на съдебния акт. Посочва се, че в конкретния случай събитието не е било доказано, доколкото липсвал Протокол за ПТП, издаден от компетентен орган, като застрахователят е изплатил обезщетение в нарушение на изискванията на общите условия към догосвора за застраховка. На следващо място е поддържа, че с уведомлението – декларация за настъпване на ПТП, подадено от застрахованото лице до застрахователя, не са били предоставени достатъчно детайли около настъпването на произшествието – не е бил посочен час на настъпване, точното място, както и особеностите на препятствието, което се твърди да е причинило реализиране на инцидента. Не са били представени и снимки от мястото на произшествието. Поддържа се възражението за съпричиняване

на вредоносния резултат от страна на водача на застрахованото имущество – твърди се, че същият е нарушил правилата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 179, ал. 2 ЗДвП. Поддържа се, че не следвало да бъдат кредитирани представените от ищеца частни писмени доказателства – заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховка "Каско" и и др., тъй като не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, а описаното в тях не съответствало на свидетелските показания. Не са били спазени изискванията на чл. 5, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1-167 от 24.10.2002 г. за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и АЗН при настъпване на застрахователни събития, както и чл. 2, ал. 2 от Наредба № ІЗ-41/12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране на МВР, КФН и ИЦ към ГФ, което пък е пречило установяването на действителния механизъм на настъпване на произшествието. Поддържа се, че представените снимки към исковата молба не представлявали доказателства по см. на ГПК. От друга страна, заключението на САТЕ не би могло по категоричен начин да служи като доказателство за механизма и причинно – следствената връзка с вредите, тъй като е било изготвено на база описаното от водача на МПС. Не е била извършена проверка дали при ПТП водачът не е бил под въздействието на алкохол или наркотични вещества, дали вредите не са били причинени в резултат на умишлени действия, т. е. дали не е налице изключен застрахователен риск. Освен това се поддържа, че представените от ищеца Общи условия не са били подписани от застрахователя и застрахования, с оглед което не е било доказано настъпването на налице покрит застрахователен риск. Обръща се внимание, че от показанията на свидетеля Петрунов се е установило, че последният се е движил с несъобразена скорост, което не му е позволило да възприеме пречката и евентуално да спре, които обстоятелства обосновават според въззивника основателността на възражението за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Също така не всички части, за които застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение, се намирили в причинна връзка с описаното в исковата молба събитие.

В обобщение на изложените с жалбата подробни доводи се моли за отмяна на решението в обжалваната част и за отхвърляне на исковите, евентуално за произнасяне в хипотезата на съпричиняване от страна на увредения по чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Претендират се разноски.

Въззиваемият - ищец оспорва жалбата с писмен отговор, постъпил в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. Поддържа, че единствената причина за настъпване на произшествието е необозначена и необезопасена дупка на пътното платно, тъй като ответникът не е изпълнил задължението си да поддържа пътя в изправно и безопасно за движение състояние. Застрахователят в конкретния случай е заплатил застрахователно обезщетение само за уврежданията по застрахованото имущество, които са се намирили в пряка причинно-следствена връзка със застрахователното събитие. В тази връзка се акцентира на заключението на САТЕ, съгласно което всички увреждания, за които е било изплатено обезщетение от ищеца, се намирили в причинна връзка със събитията. Заявено е становище, че възражението по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, направено от ответника в производството, не е било доказано, с оглед което и правилно е било оставено без уважение от първия съд. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение за производството пред въззивния съд.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно между страните, а и това се установява от приетата като писмено доказателство застрахователна полица по застраховки "Каско и злополуки" от 16.04.2015 г., че между ищеца и „Сожелиз България“ ЕООД е бил сключен договор за застраховка за периода 23.04.2015 г. – 22.04.2016г. при застрахователна сума от 31 170 евро и застрахователна премия от 2743,34 лева, платима на четири вноски. В полицата е посочено, че застрахователното покритие е по клауза „Пълно каско“ без самоучастие

по всяка щета от страна на застрахования.

По повод настъпилото застрахователно събитие при ищцовото дружество е била образувана преписка по щета № 10015030128589 - по делото е приета декларация за настъпване на застрахователно събитие по застраховка „Каско“ подадена от К.А.П. и носеща подпис за него, в която е отразено, че на 07.09.2015 г. при движение при село Ковачевци е попаднал в дупка, вследствие на което е бил увреден автомобила. За случая са били уведомени компетентните органи на тел. 112.

Като доказателства по делото са приети опис на претенция, опис-заключение, възлагателно писмо до сервиз „Витоша Ауто“, експертиза по претенция, проформа фактура, приемо-предавателни протоколи, доклад по застрахователна щета, фактура за стойността на извършените ремонтни дейности по застрахования автомобил на стойност 4230,23 лв., както и платежно нареждане, установяваща заплащането на сумата по сметка на сервиза.

Представено е писмо от кмета на община Самоков до ищеца, изх. № 2600-432/16.06.2016 г., изпратено в отговор на отправена до общината регресна покана, с което е отказано изплащането на застрахователно обезщетение, доколкото пътят Ковачевци – София – III-181 е част от републиканската пътна мрежа.

Видно е на следващо място от приетата по делото регресна покана, адресирана до директора на ОПУ – София, изх. № 1-6392/25.06.2016 г., че ищецът е предявил регресна претенция до ответника за платеното обезщетение във връзка с процесната щета в размер на 4240,23 лв., като предвид обратната разписка, приложена към поканата, следва да се приеме, че ответното дружество е получило същата на 04.07.2016 г.

В производството са приети общи условия към застраховка „Каско“, сключена със застрахователното дружество ищец.

Разпитан по делото свидетелят К.П. е заявил пред съда, че инцидентът е настъпил по време на пътуването му към к.к. Боровец, преди с. Железница. Водачът се е движил с позволена скорост. Автомобилът попаднал в дупка на пътното платно с диаметър около метър, като свидетелят не си спомня колко е била дълбока. Настъпили са увреждания по ходовата част. Позвънил е на МВР и на застрахователя. Мястото на произшествието не е било посетено от служители на МВР. Не си спомня дали е ползвал спирачната система. Щетите по автомобила са били отстранени за сметка на застрахователя. Въззивният съд кредитира изцяло така дадените показания, тъй като са последователни, логични, отразяват непосредствените възприятия на свидетеля относно ПТП и не се разколебават от другите събрани доказателства по делото.

С приетото в производството пред първия съд заключение по съдебно - автотехническата експертиза (САТЕ), което съдът кредитира като задълбочено и компетентно отговарящо на поставените задачи, вещото лице е посочило, че всички увреждания по застрахования при ищеца автомобил, отразени в описите на застрахователя, се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие. Стойността на щетите по цени на официален сервиз възлиза на сумата от 4230,23 лева, а по средни пазарни цени е в размер на 3914,16 лева. Вещото лице е пояснило, че разликата в сумите се дължи на по-високата цена на сервизен час труд в официалния за марката сервиз. Става ясно, че от уврежданията по автомобила няма как да се преценят характеристиките на препятствието, през което е преминал автомобила. Експертът е посочил, че по делото няма данни за различен механизъм на настъпване на уврежданията от този, посочен от ищеца в исковата молба.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, като

съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

В случая постановеното по делото решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

Ангажирането на отговорността на ответника по чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./ вр. с чл. 49 ЗЗД е обусловено от установяването на следните кумулативни предпоставки: 1/ наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството - ищец; 3/ предпоставките по чл. 49 ЗЗД: 1) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическо лице - пряк изпълнител на работата с необходимите елементи: деяние, вреда - имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина; не е необходимо да се установяват конкретните лица, осъществили деянието (ППВС № 7/1959 г., т. 7), а само качеството им на изпълнители на възложена работа; 2) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа. Вината на причинителя на вредата се предполага до доказване на противното (чл. 45, ал. 2 ЗЗД), като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина на прекия извършител.

По делото е безспорно установено, че ищецът е бил обвързан от застрахователен договор за застраховка "Каско" с предмет осигуряване на застрахователно покритие на процесния автомобил марка „Инфинити“. Установено е също така, че през време на действие на застрахователния договор /на 07.09.2015 г./ е настъпило застрахователно събитие - ПТП, от което по застрахованото МПС са били нанесени щети.

Спорните въпроси, въведени като предмет на въззивното производство, са относно механизма на настъпване на вредите, наличието на причинно - следствената връзка между попадането в дупка и процесните вреди, дали за застрахователя е бил налице изключен застрахователен риск, в който случай последният е следвало да откаже изплащането на застрахователно обезщетение, налице ли е съпричиняване на вредите от страна на водача на застрахования автомобил.

По възражението, че не е доказан механизмът на ПТП:

Съдът приема, че по делото е установено, че на 07.09.2015 г. застрахованият при ищеца автомобил е попаднал в небезопасна и несигнализирана дупка на републикански път, движейки се към кк. Боровец. При попадане на автомобила в дупката за същия са настъпили увреждания по ходовата част. Съдът приема, че в производството е установено, че инцидентът е настъпил на път, част от републиканската пътна мрежа, а именно път III-181 в участъка около с. Ковачевци. Както е посочено в мотивите на решението на първия съд, при разпита свидетелят е заявил, че поддържа изцяло заявеното в уведомлението-щета, а същевременно от настъпването на ПТП до депозиране на показанията пред съда е изминал дълъг период от време, с оглед което въззивният съд приема, че в рамките на обичайното е спомените на свидетеля за произшествието да са избледнели с оглед изминалото време.

Възражението на въззивника, че за изграждането на изводите относно релевантните за спора факти съдът ползва частни свидетелстващи документи е неоснователно. Действително представените по делото документи са частни такива, но те, макар да не се ползват с материална доказателствена сила, каквато имат официалните свидетелстващи документи, не са лишени от доказателствена стойност и се преценяват от съда във връзка с всички останали обстоятелства и събрани в

производството доказателства. Приетите писмени доказателства и събраните по делото гласни доказателствени средства, които съдът кредитира като логични, последователни, резултат от лични впечатления на свидетеля, неопровергани от другите доказателства по делото, установяват, че вредите са настъпили от попадане в небезопасна и необозначена дупка. Небезопасената дупка на пътя е възприета от разпитания по делото свидетел (включително с параметрите си), а доказателства, които да опровергават показанията му не са ангажирани по делото от страна на ответника, поради което и съдът приема за установени тези обстоятелства. Съгласно заключението на вещото лице по изслушаната съдебно - автотехническа експертиза, неоспорена от страните, която съдът кредитира като обоснована и компетентно изготвена, е възможно при попадане в дупка на пътя да настъпят посочените увреждания, а причинените на автомобила щети от процесното ПТП от описа на застрахователя съответстват на механизма на ПТП, описан от ищеца, което е в подкрепа на извода на съда, че показанията на свидетеля следва да се кредитират. В случая по делото не са ангажирани доказателства, които да опровергават отразените в представените частни документи обстоятелства, напротив - посоченото в писмените доказателства изцяло се подкрепя от показанията на разпитания свидетел, водач на застрахованото МПС, възприел непосредствено процесния инцидент, както и от заключението на САТЕ, което не е оспорено от страните и потвърждава съществуването на причинна връзка между щетите по автомобила и описания от ищеца механизъм на ПТП. Обстоятелството, че дупката не е описана с параметрите си в заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение не поставя под съмнение описания механизъм на ПТП, при наличието на други доказателства, които установяват този факт. При така изложеното съдът приема, че по делото е установен механизъмът на ПТП, както и настъпилите вследствие на същото вреди върху автомобила.

Оплакванията на въззивника относно това, че за процесния инцидент не е бил съставен от компетентен служител на органите на реда протокол за ПТП не е от естество да обоснове друг извод. Това е така, защото при ПТП, в което няма пострадали лица, не е нужно съставянето на протокол за ПТП. Ответникът възразява, че липсва съставен от компетентен държавен орган протокол за ПТП, че водачът на повредения автомобил не е подал сигнал до КАТ - Пътна полиция. Относно липсата на протокол за ПТП и неуведомяване на КАТ за настъпването на застрахователното събитие, съответно липсата на протокол за ПТП, по аргумент на противното основание, от изчерпателно изброените хипотези на чл. 125, т. 1 - 8 ЗДвП, в които службите за контрол на МВР посещават задължително мястото на ПТП, следва да се приеме, че при ПТП с имуществени вреди и един участник, същият няма задължение да уведомява органите на МВР - КАТ, нито последните са длъжни да посещават мястото на произшествието и да съставят съответен протокол.

По силата на законовата делегация на чл. 125а, ал. 2 ЗДвП е издадена Наредба № Из-41/12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между МВР, КФН и Информационен център към Гаранционен фонд, в сила от 30.01.2009 г., приложима към момента на настъпване на ПТП. В чл. 6, т. 4 от посочената наредба, в приложимата ѝ редакция - доп. ДВ, бр. 19/28.02.2017 г., е предвидено, че не се посещават от органите на МВР - "Пътна полиция", и не се съставят документи за повреди на моторно превозно средство (МПС), възникнали в резултат на природни бедствия; пожар на МПС; повреди на МПС, възникнали в паркирано състояние; повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход; повреди по стъклата на автомобила. Не се заявени твърдения и възражения от страните, че в резултат на пътния инцидент увреденото моторно превозно средство не е било в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му от произшествието вреди. С оглед на това този факт не е включен в предмета на

доказване и съответно доказателства в тази насока не са събирани. Ето защо, нормата на чл. 125, т. 1 - 8 ЗДвП в случая не може да намери приложение. В този смисъл, законовият и подзаконов нормативни актове не съдържат изрично изискване всяко ПТП да бъде посещавано от служител на КАТ, което да е придружено със съставяне на протокол за ПТП, а само ПТП - та, настъпили в конкретни хипотези, различни от настоящата за попадане в необезопасена неравност на пътя (обстоятелството, че съществува такава възможност, която не е била упражнена, не сочи на недоказаност на механизма на ПТП). Независимо, че за процесния пътен инцидент няма представен протокол за ПТП, след като съставянето му не е задължително съобразно чл. 125 ЗДвП, обстоятелствата за механизма на увреждането и причинната му връзка с вредите могат да бъдат установени с други доказателства и доказателствени средства. В случая е установено, че водачът на застрахования автомобил своевременно е уведомил застрахователя за настъпилото ПТП, като е представил и допълнителни доказателства за установяването му, а с изплащането на застрахователно обезщетение ищецът е приел, че общите условия към застрахователния договор във връзка с регистрирането, уведомяването и доказването на настъпването на застрахователно събитие, са били спазени.

Въззивният съд не споделя довода на въззивника, че поради липса на снимков материал, фактите по делото са недоказани. Фактическият състав, от който е възникнало суброгационното право на ищеца, в случая е установен и доказан по делото с други доказателства. В закона няма ограничение на доказателствените средства, които могат да се използват за установяване на противоправно поведение, вреди и причинно - следствена връзка. Наредба № I-167/24.10.2002 г. за условията и реда на взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с моторните превозни средства, на която се позовава въззивника, в сила от 06.02.2003 г., е отменена с ДВ, бр. 69/19.08.2014 г., поради което е неприложима за настоящия случай. По изложените съображения съдът счита, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи настъпилото ПТП, неговия механизъм, както и настъпилите в резултат от него имуществени вреди върху автомобила.

По възражението, че настъпилото застрахователно събитие не представлява покрит риск по сключената застраховка съдебния състав приема следното:

Видно от представената по делото застрахователна полица, процесното МПС е застраховано при условията на "Пълно Каско".

По делото са представени Общите условия на застрахователя по застраховка "Каско", като въззивният съд приема, че именно това са приложимите Общи условия по отношение на застрахователната полица, доколкото няма данни, а и твърдения от страните, приложимите към договора общи условия да са с различно съдържание.

Според приложените Общи условия на застрахователя по застраховка „Каско“ в глава трета "Покрити рискове" е посочено, че отговорността на застрахователя е съобразно покритите рискове, групирани в клаузи по избор на застрахования, сред които е т. 4 - клауза "Пълно Каско".

По клауза "Пълно Каско" е предвидено да се обезщетява пълна загуба или частина щета на застрахованото МПС, причинени от всички рискове, покрити по клаузи „Минимално каско“, „Частично каско“ и „Кражба“, сред които по т.8.3 от ОУ – повреда, произлязла от препятствия по пътното платно, в това число и нарушена цялост на пътното покритие.

Не е предвидено изрично изключение да не се покриват щети по МПС в резултат на преминаване на автомобила през дупка на пътното платно съгласно част IV „Исключени рискове“. Процесните щети са включени в застрахователното покритие, поради което за ищеца е възникнало регресно вземане спрямо ответника.

По възражението на жалбоподателя за наличие на съпричиняване от страна на водача на застрахования автомобил:

За да е налице съпричиняване пострадалият следва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване. Съпричиняването на вредата изисква наличието на пряка причинна връзка между поведението на увредения и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

От събраните по делото доказателства не е установено, че водачът на застрахованото МПС с поведението си е допринесъл по някакъв начин за реализирането на произшествието и/или за настъпването на вредоносния резултат, поради което не са налице предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на действия или бездействия, с които увреденият е допринесъл за вредоносния резултат и които да са в причинна връзка с него, не е ангажирал каквито и да било доказателства, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, като се е движел с несъобразена скорост или не е съобразил поведението си с конкретната пътна обстановка и наличието на дупка на пътя, каквото задължение същият би имал единствено, ако препятствието на пътя е било надлежно обозначено. От свидетелските показания се установява, че автомобилът се е движел с разрешената скорост, процесната дупка не е била обозначена или обезопасена, същата е била с голяма площ. Ето защо възражението за съпричиняване е неоснователно.

Въззивният съд счита, че не е необходимо застрахователят да представя доказателства, че не е налично всяко от изключенията, предвидени в общите условия, когато застрахователят не изплаща обезщетение. В случай, че въззивникът възражава, че процесното ПТП попада в изключенията, той следва да докаже това свое възражение. Не се установява по делото застрахователят да не е следвало да изплаща застрахователно обезщетение.

Липсва спор между страните, че процесният пътен участък е част от републиканската пътна мрежа. Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗП републиканските пътища се управляват от Агенция "П. И. ", която на основание чл. 30, ал. 1 ЗП осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на тези пътища. В чл. 167, ал. 1 ЗДвП е предвидено, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализируют незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най - кратък срок. С оглед на това следва да се приеме, че на ответника е вменено задължение да стопанисва и поддържа процесния пътен участък, включително да не допуска и съответно своевременно да отстранява дупки по него. Агенцията като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В случая именно бездействието на последните във връзка с поддържане на пътя, вкл. във връзка с възлагане извършването на ремонтни дейности и сигнализиране на пътя до завършването им, е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените вреди при процесното ПТП.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ППВС № 4/30.10.1975 г., т. 3, налице е отговорност по чл. 50 ЗЗД, когато при ползване на вещта не е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила. Когато при ползване на вещта е допуснато такова нарушение, тогава отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно по чл. 49 ЗЗД. С оглед на това собственикът на вещта отговаря по чл. 45 ЗЗД, съответно по чл. 49 ЗЗД, при възможност за обезопасяване на вещта, ако това не е направено, като отговорността по чл. 50 ЗЗД е в случаите на невъзможност да се

обезопаси вещта, а вредите са причинени от присъщите на вещта свойства.

В настоящия случай се установи, че автомобилът е попаднал в несигнализирана дупка на пътното платно, стопанисвано от ответника. Последният не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл. 30 ЗП, вр. с чл. 167 ЗДвП да ремонтира тази дупка, както и задължението си, регламентирано в чл. 13, ал. 1 ЗДвП, да предупреди участниците в движението за опасности по пътя, каквато е наличието на дупка в пътното платно, като постави необходимите средства за сигнализиране. Ето защо следва да се приеме, че с бездействието си за отстраняване дупката на пътя и сигнализиране на същата е причинил на застрахованото при ищеца лице имуществени вреди. Предвид обстоятелството, че тези вреди не са резултат от обективните, присъщи качества на вещта, то отговорността на ответника следва да се ангажира на основание чл. 49 ЗЗД, а не на основание обективната и безвиновна отговорност, установена в нормата на чл. 50 ЗЗД.

По изложените съображения следва да се приеме, че е осъществен фактическият състав на неправомерното увреждане, като вредоносният резултат е причинен от виновното и противоправно поведение на служител на ответника.

Застрахователят е изплатил на застрахования обезщетение в претендирания размер, като пред въззивния съд не са заявени оплаквания по този размер, с оглед което и по отношение на размера, за който претенцията е уважена, решението следва да бъде потвърдено.

По разностките:

С оглед неоснователността на въззивната жалба, на жалбоподателя не се дължат разности. На ответника по жалбата следва да се присъди, на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20139029/15.06.2021 г. по гр. д. № 18877/2020 г. на Софийски районен съд, 88 състав, в частта, с която Агенция "П.И.", БУЛСТАТ ****, е осъдена да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, на основание чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./ вр. чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 4230,23 лв. – главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № 10015030128589 по застрахователна полица № 0307K6003979807 от 16.04.2015 г., за причинени щети на автомобил марка „Инфинити ЕХ30д“, рег. ****, в резултат на настъпило пътно-транспортно произшествие на 07.09.2015 г. на републикански път III-181, поради попадане на автомобила в необезопасена и необозначена дупка на пътното платно, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба /19.05.2020 г. – датата на пощенското клеймо/ до окончателното погасяване, както и сумата от 1287,87 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 19.05.2017 г. – 18.05.2020 г.

ОСЪЖДА Агенция "П.И.", БУЛСТАТ ****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, сумата от **100 лева** – юрисконсултско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция.

Първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, е влязло в сила.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____